

Justitiedepartementet

ju.remissvar@regeringskansliet.se
Kopia: ju.L4@regeringskansliet.se

Yttrande över SOU2024:31: En ändamålsenlig vapenlagstiftning
Dnr Ju2024/01121

Svenskt Forum nedan kallad "Föreningen" har beretts tillfälle att yttra över ovanstående.

Om SVENSKT FORUM

Svenskt Forum är en registrerad ideell förening som organiserar industriföretag i ammunitions och explosivvaru branschen, samt tillverkare av riktmedel för både civila- och militära skjutvapen . Vidare detalj-och partihandel med skjutvapen och civil ammunition, skytte och vapensamlar-organisationer, yrkesmässigt vapenhantverk och intresseföreningar med skjutvapenanknuten verksamhet.

INLEDNING

Av sammanfattningen framgår bland annat att det huvudsakliga syftet med översynen är att skapa ett regelverk som inte i onödan försvårar för legala vapeninnehavare som jägare och sportskyttar samt att göra regelverket mer överskådligt och lättillgängligt

I kommittédirektiven framhålls samtidigt att vapenlagstiftningen måste vara utformad så att den i möjligaste mån motverkar förekomst av illegala vapen i landet och förhindrar att vapen kommer till brottslig användning, men samtidigt inte får vara onödigt betungande för för legala vapeninnehavare.

Föreningen konstaterar att målsättningarna bara delvis är omhändertagna och vill ge nedanstående övergripande synpunkter. För detaljerade svar i de olika avsnitten hänvisar vi till våra enskilda medlemsorganisationers yttranden.

Legalt innehav, och hantering av skjutvapen kan regleras med lagstiftning. Men sedan mer än 35 år tillbaka är det uppenbart att det inte går att reglera innehav av illegala vapen och användning av sådana till hot och dödligt våld i kriminella miljöer. Att påverka det tillstånd av eskalerande ohämmat vapenrelaterat våld som präglar dagens samhälle kräver helt andra åtgärder än att skärpa reglerna för legala vapeninnehavare.

Föreningens uppfattning är att talesättet "Tulipanaros" i dess fulla betydelse speglar delar av utredningen, d.v.s att försöka att sammanföra två helt artskilda rättsförhållanden som legal och illegal hantering av skjutvapen till en gemensam verklighet.

Det är anmärkningsvärt att utredarens uppdrag, att utreda/föreslå en uppdelning av vapenlagens straffbestämmelser med syfte att skilja legala vapeninnehavares mindre förseelser från den grova brottslighetens våldsutövning med skjutvapen, inte är omhändertagen alls i den aktuella utredningen "En ändamålsenlig vapenlagstiftning"

BAKGRUNDER

1987 års vapenutredning, SOU 1989:44 "Översyn av vapenlagstiftningen" hade samma budskap i sin inledningstext som SOU 2024:31

Citat: Syftet med rubricerade utredning är att åstadkomma de förbättringar i vapenlagstiftningen som anses vara nödvändiga för att den ska svara på nutida krav på att skjutvapen och ammunition inte kommer i orätta händer eller används i brottsliga sammanhang.

Målsättningen ska också vara att åstadkomma en förenkling i det komplicerade och resurskrävande förfarandet i vapenärenden. Vidare ska utredningen ingå som ett led i kampen mot våldsbrottsligheten och vara inriktad på att begränsa tillgången på skjutvapen -utan att motstående intressen träds för när.

Den "förenkling" som förslogs i 1987 års vapenutredning var bland annat att det borde räcka med två jaktvapen för att tillgodose de flestas jaktliga behov i form av ett kulvapen och ett hagelvapen.

Naturligtvis kan man med en elefantstudsare och ett hagelvapen klara av att skjuta allt förekommande fyrfota vilt på jorden -även om det nu inte är optimalt att jaga allt tunnskinnat vilt från ekorre och uppåt med en grovkalibrig elefantstudsare.

Relativt snart efter 1987 års utredning kom ett antal nya utredningar och förslag till skärpningar av vapenlagstiftningen enligt nedan:

SOU 1996:50 -Betänkande, Förbud mot vapen på allmän plats. Ju96/1414,

SOU 1998:44 -En samlad vapenlagstiftning

Prop. 1999/2000:27-En skärpt vapenlagstiftning

År 2000 -RPS föreskrifter och allmänna råd avsedda att ersätta RPSFS 1996:6

RPSFS 2002:9 -Föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen.

RPS 2003:XX- Förslag och allmänna råd om vapenhandlares och vissa sammanslutningars förvar av skjutvapen m.m.

Ds 2004:32 -Förstärkt kontroll av vapen m.m.

Kriminella grupperingar ansöker knappast om licens på de vapen de vill använd till hot och dödligt våld. Så trots det mycket omfattande arbetet sedan 35 år tillbaka i tiden, -med att införa nya lagar, förordningar och föreskrifter om legalt innehav av skjutvapen och ammunition, har situationen med gatuskjutningar och sprängdåd fortsatt eskalerat till en omfattning som ställer Sverige i en topp position i jämförelse med de flesta andra länder inom den europeiska unionen.

För de legala vapenägarna som har haft vapen i flera decennier utan några samhällsproblem har effekterna istället blivit restriktioner, inskränkningar och kriminalisering genom retroaktiva regler. Exempelvis i form av olaga ammunitionsinnehav om man råkar ha kvar några enstaka patroner av en kaliber som passar till ett avyttrat vapen. Eller har kvar några smådelar till vapen eller kanske en instickspipa i kaliber 12 avsedd för .22 long rifle avsedd för avfångning av småvilt i levandefångstfällor. Exemplet på åtgärder som vänder sig mot fel målgrupp kan göras lång.

Att ha en kniv i bältet på jaktbyxorna kan väl traditionellt betraktas som normalt i Norden, men i alla händelser på landsbygden är det också helt normalt, att särskilt före och under jakt och fiskesäsong, ständigt ha knivar, yxor, röjknivar och annat i bilen för att användas när de behövas utan att först åka mitlits till bostaden för att hämta dem. Men det är med nuvarande lagstiftning olagligt om man besöker en offentlig plats för att tanka eller handla dagligvaror då den typen av redskap på allmän plats anses som föremål väl ägnade för brott eller hot om brott mot liv och hälsa.

Knivar och andra redskap, liknande stickvapen, finns precis överallt i vår dagliga omgivning och knivar har sedan årtusenden använts främst som redskap men också som försvar eller för att skada eller likvidera någon. Under en period var rånöverfall och hot med stick -eller

skärvapen i kriminella sammanhang ganska vanligt. Nackdelen med knivar eller liknande i interna uppgörelser bland kriminella är att man måste vara nära sin opponent och därmed finns risker att själv bli skadad eller dödad och då är insmugglade skjutvapen ett bättre val.

För några decennier sedan ansågs att det skjutvapenrelaterade våldet oftast skedde i samband med konflikter mellan rivaliserande . kriminella motorcykelgäng, men omfattningen och frekvensen jämfört vad som sker i dag är knappast jämförbar.

Ett kvalificerat antagande är att den organiserade brottsligheten, på grund av brist på mer robusta, praktiska åtgärder från ordningsmakten och tullmyndigheterna under lång tid, nu vuxit sig så stor och omsätter så stora belopp att det inte är några som helst problem, praktiskt eller ekonomiskt, genom smuggling att skaffa sig så mycket ändamålsenliga, illegala skjutvapen och sprängmedel de vill ha.

Den fria rörligheten av varor och tjänster inom EU innebär att ett mycket stort antal, både kommersiella och enskilda transporter, utan noggrann kontroll av lasten, fritt passerar de inre gränserna varje timme på dygnet.

Det är klart konstaterat, både nationellt och inom Europa, att legala vapen oavsett om de innehas för jakt, idrottsskytte eller för samling, prydnad eller minne, mycket sällan förekommer i kriminella sammanhang på grund av något nämnvärt "läckage" av legala vapen.

Därför är det föreningens bestämda uppfattning att snåriga regler och begränsningar för legalt vapeninnehav historiskt inte är en verksam lösning av det aktuella problemet med det eskalerande skjutvapenrelaterade våldet i samhället.

LÄTTNADER FÖR LEGALT INNEHAV OCH HANTERING AV SKJUTVAPEN

Kommentarer 3.5.1

Föreningen konstaterar att utredaren inte uppger sig att ha som mål att minska antalet vapentillstånd eller förslå straffskärpningar, utan i stället underlätta för legala vapenägare. Dock med förbehållet: "Så långt det är möjligt" med bibehållande av en tillräckligt hög skyddsnivå.

Enligt utredarens mening innebär detta: att inga nya krav eller begränsningar kan förslås, om detta bedöms lämpligt för bibehållande av skyddsnivån, eller för att regelverket ska hänga ihop och vara lätt att tillämpa. Föreningen har svårt att förstå hur begreppet "skyddsnivå" ska tolkas och tillämpas i sammanhanget.

Avses påverkan av legala vapen när det gäller skyddsnivå för allmän ordning och säkerhet, eller innefattas också nuvarande problem med illegal vapen användning som de facto faller under exakt samma lagrum som innehav av legala vapen?

Ställningstagande från utredaren, att all rättstillämpning ska vara enhetlig och förutsägbar och att tillståndshandläggningen i vapenärenden ska vara effektiv har stor betydelse i ett demokratiskt samhälle, betraktar föreningen som en självklarhet. Men den praktiska verkligheten blir annorlunda då det innebär att skärpningar anpassade för illegal hantering automatiskt spiller över på den legala hanteringen.

Inte minst i samband med att begreppen "synnerliga eller särskilt synnerliga skäl" i vapenärenden sannolikt ska tolkas och hanteras av enskilda handläggare med stöd av råd och anvisningar i "Rättsavdelningens handbok för vapenärenden" som står utanför parlamentarisk kontroll.

Kommentarer och synpunkter 3.5.2 (intresseavvägning)

Föreningen välkomnar förslaget om en utökad vapengarderob då jaktutövningen ändrat sig i betydande omfattning även om man inte går tillbaka längre än till 1990.

Förekomsten av vilt påverkar med självklarhet både skogs och-jordbruk, men modernt skogs och jordbruk är också stark populationsdrivande för vissa arter och negativt för andra.

Utan avskjutning och aktiv viltförvaltning som står i proportion till reproduktionen, framför allt vad avser kronvilt, vildsvin och dovilt, kan skadorna av vilt inkluderande viltolyckor på våra vägar öka drastiskt på några få år även jämfört med idag.

För att få en uppfattning av värdet på jägarkårens betydelse och insats för samhället i stort kan man gå till en undersökning som gjordes i början av 2000-talet angående hur många dagar svenska jägare i genomsnitt lade ner på jaktutövning per år.

Resultatet blev 26 dagar som kanske inte låter så mycket men huvuddelen av jakten sker på helger så blir det en verksamhet som sträcker sig över drygt 6 månader, totalt cirka åtta miljoner mandagar

Om man hypotetiskt skulle överföra det antalet mandagar till någon form av offentlig organisation i företagsform med fast personal för att sköta det uppdraget skulle det krävas 35 000 anställda, som utan hänsyn till gällande jakttider, jagar 230 dagar per år för att få samma avskjutningsresultat som fritidsjägarna åstadkommer.

Enbart lönekostnaderna, med en blygsam månadslön plus sociala avgifter, skulle uppgå till ungefär femton miljarder kronor per år. Detta oräknat administrativa kostnader, tjänstebilar och bränsle samt inköp av ammunition och vapen.

Situationen idag är att vildsvinstammen har ökat dramatiskt de senaste 15-20 åren och nu tillåts hjälpmedel som ljusförstärkare, termiska nattsikten och annat som ingen myndighet kunde tänka sig att tillåta för bara några få år sedan och som efter ansökan eventuellt bara fick användas i mycket speciella sammanhang.

Samma förhållande gäller dovilt i dag. Populationerna i vissa län, trots mycket generösa jakttider, har ökat i den grad att det i år, i vissa län, tillåtits generell skydds jakt (så kallad avlysningsjakt) där djuren får jagas hela dygnet på växande grödor med samma typ av utrustning som för nattjakt på vildsvin.

Uppenbart inser inte våra lagstiftare att behov av ändamålsenliga jaktvapen anpassade för nya förhållanden kräver att tillståndsärenden måste behandlas med respekt och insikt i stället för misstänksamhet. Särskilt som fritidsjägarna gör en enorm samhällsinsats som de flesta, av egenintresse, faktiskt betalar för att få hålla på med.

Av utredarens text under 3.5.2 framgår att regeringen i samband med skärpningar av vapenlagstiftningen uttalat att det är de illegala vapnen som är den största samhällsfaran. (Prop 1999/2000:27 s. 27 och 28) .Citat: *Uttalandena har fortfarande giltighet "och mycket talar för" att de illegala vapnen sedan dess har fått en allt större betydelse" för våldsbrottsligheten.*

Detta är en korrekt iakttagelse -men är också ett indirekt påstående om att de legala vapnen hos jägare och skyttar, historiskt skulle ha utgjort ett betydande hot mot samhällets ordning och säkerhet vilket är helt skönsmässiga och ogrundade, slutsatser.

Föreningen är sedan 35 år tillbaka väl medveten om spekulationer och tillvitelser om att legala vapenägare kan vara ett latent hot mot ordning och säkerhet, något som man kan ta del av i princip alla vapenutredningar och motiveringar till de föreskrifter och allmänna råd för tillämpning av vapenlagstiftningen som polismyndigheten sedan upprättat.

Metoden att projicera ett sedan flera decennier känt och växande problem med tung organiserad brottslighet och en gigantisk ökning av det skjutvapenrelaterade våldet på gator och torg på just de legala vapenägare kan bara ses som politiska avlösningshandlingar för att dölja samhällets egna tillkortakommanden med att hantera utvecklingen av våldet med illegala vapen och hur den ska motverkas.

Det är helt uppenbart att samhället hittills saknat förmåga att åtgärda de faktiska orsakerna till ständigt ökande organiserad brottslighet och väpnat våld där det inte bara är just den fysiska tillgången av skjutvapen som har betydelse i sammanhanget.

Utredaren uttalar för visso nödvändigheten av att förhindra insmuggling av vapen, ammunition och vapendelar men menar också att det är mycket viktigt att förhindra att legalt innehavda vapen och vapendelar och legalt innehavd ammunition inte kommer i orätta händer.

Vidare menar utredaren Citat: *att det i sammanhanget bör framhållas att enskilda och organisationer med särskilt stort vapeninnehav -och speciellt vissa typer av vapen och vapendelar och ammunition till sådana vapen- kan vara ett intressant mål för kriminella som vill stjäla vapen. En sådan stöld kan bidra till spridning av "ett betydande antal vapen m.m". till kriminella grupperingar som sedan kan använda dem till grova våldsbrott och öka sitt våldskapital.*

Utredarens slutsats av detta spekulativa antagande är att: **"det finns bl.a därför ett intresse av att antalet vapen hos en viss vapeninnehavare begränsas till det antal som vapeninnehavaren verkligen har behov av"** (jfr. Prop 1999/2000:27 s 30 och 38)

Att våldsbrott har begåtts av enskilda med legalt innehavda vapen är känt. Utredaren hänvisar till fallet med Peter Mangs (två mord och åtta mordförsök) mellan 2003 och 2010 i Malmö, vidare nämns skolskjutningen i Jokela i Finland 2007, åtta dödsoffer, och Behring Breiviks massaker på Utyøa i Norge 2011 med sextionio dödsoffer och 66 skadade.

Motiven för brotten varierade men ensamagerande personers faktiska motiv, förberedelser och avsikter är direkt omöjliga att förutse, liksom våld i nära relationer som inte är planerat.

När det gäller Breiviks attack på Utøya använde han en halvautomatisk Ruger mini 14, (kaliber och magasinskapacitet okänd) och han avlossade enligt uppgift mer än 1000 patroner på 72 minuter.

Hans avsikt var att döda alla på ön och frågan är om dödstalen skulle blivit avsevärt mindre -om han systematiskt skulle ha använt en konventionellt repetervapen och optiska riktmedel som ger en betydligt bättre precision på längre avstånd? Eller ett konventionellt dubbelpipigt hagelvapen och patroner med grova hagel?

Även om dödssiffran med en annan beväpning skulle inskränkt sig till några få personer så är ju gärningen densamma i form av överlagt och planerat mord med samma målsättning. Men planeringen står och faller inte med innehav av ett lagligt vapen eller inte.

Men ensamagerande personer kan också använda mer förödande metoder än skjutvapen. Oklahomabombaren Timothy McVeigh, dödade 168 och skadade över 650 personer när han sprängde en federal byggnad som hämnd för FBI och arméns insatser mot den kristna sekten Davidianerna i Waco 1993 där 76 personer, varav tjugo barn och två gravida kvinnor dödades på grund av att en myndighetsinsats tappat all rimlig kontroll över sitt agerande.

Syften med vapenreglering

Utredaren menar, citat: att "risken" för att legala vapen används vid våldsbrott visar på vikten av att det ställs stränga krav på personer och organisationer som vill inneha vapen, och att kontrollen av dessa personer och organisationer är noggrann och sker löpande".

Vidare, citat: "för en noggrann och löpande kontroll talar även risken för att "mindre nogräknade personer", om de beviljas tillstånd att inneha vapen, medverkar till att kriminella får tillgång till vapendelar och ammunition"

Samtidigt skriver utredaren motsägelsefullt "att det finns inget som talar för att detta skulle vara något vanligt förekommande problem i nuläget," men, det kan finnas risk för att sådan problem uppstår om man genomför lättnader i tillståndsregleringen "utan en noggrann analys av konsekvenserna."

Det finns c:a 660 000 legala vapenägare i landet som disponerar drygt 1,6 miljoner vapen för skjutning och det anses i nuläget, "inte vara några problem med den saken". Beror detta på skärpningarna i vapenlagstiftningen de senaste 35 åren gett den effekten? I så fall är det ytterst märkligt att våldspiralen med illegala vapen ändå ökat dramatiskt de senaste åren. Analogt är de anförda farerekvisiten gällande legala vapen mycket starkt överdrivna.

Risken för olyckor med skjutvapen anförs som skäl för att ställa höga krav på kunskaper och personlig lämplighet för den som hanterar vapen och att tillräckligt höga säkerhetskrav gäller i fråga om förvaring och transport.

Olyckor med legala skjutvapen beroende på handhavandefel är historisk sällsynta och Föreningen anser att frågan om säker vapenförvaring sedan länge är väl omhändertagen, och såvitt vi förstår, inte komma ifråga för några lättnader.

Redan den 1 juli 2000 skärptes kraven på att vapensköp skulle vara klassad av SIS och vara märkta med SS 3492 och då vara godkända för förvaring av upp till 20 kompletta vapen beroende på vapentyp -Eller annan förvaringspersedel som skulle vara lika inbrottssäker. För vapensköp köpta före år 2000 gällde dispens fram till slutet av 2010. Från 1 januari 2011 är kravet att vapensköp ska vara klassade och märkta SS 3492.

Reella lättnader i vapenregleringen

Det enda tecknet på lättnader som kan utläsas i utredningen "En ändamålsenlig vapenlagstiftning" är att det av förslaget till vapenförordning framgår att jaktvapen garderoben ska kunna utökas till 6 +2 vapen.

Men detta, inte utan en mycket omfattande utredning av en enskilds behov och skäl. Generellt anförs att ändringar i vapenlagstiftningen måste vara resultatet av en avvägning mellan de olika intressen som beskrivs i utredningen samt att regleringen inte bör vara strängare än vad som är motiverat utifrån skyddsintressena.

Vem som nu bedömer skyddsintressena när det gäller vapen för jakt -och målskjutning är oklart för Föreningen. Men då lag och förordning i saken knappast kan anpassas fortlöpande på ett smidigt sätt gör Föreningen antagandet att det är tillståndsmyndigheten som kommer att tilldelas den uppgiften, sannolikt med utgångspunkt från Rättsavdelningen handbok, som inte är bindande lag, för kommande handläggning av vapenärenden.

Slutsatsen utredaren ger är Citat: "Kravet på intresseavvägning innebär samtidigt att lättnader i regleringen INTE bör genomföras om de kan förväntas leda till ökade risker för att skjutvapen missbrukas, kommer till brottslig användning eller medför olyckor."

Effekterna för legala vapenägare baserat på den skrivningen är mycket svåröverskådlig och känns knappast rättssäker om säkerhetsrisken med legala vapen baseras på antaganden i stället för verklighet.

Att några i sammanhanget dimunitiva och i sak osäkra lättnader skulle innebära någon dramatiskt negativ påverkan av samhällets skyddsintressen när det gäller legala vapen, är enligt Föreningen högst osannolikt sett till gjorda undersökningar både nationellt eller internationellt.

Men avser utredaren alla vapen, både insmugglade illegala vapen och de vapen som innehas med stöd av tillstånd, så kommer med nuvarande tempo i ökning av gatuskjutningar att via generellt utökade restriktioner tveklöst spilla över på legala vapenägares möjlighet att förvärva vapen utöver nuvarande presumption om fyra jaktvapen

I tidigare, mer än 20 år gamla utredningar, har framförts att det fanns bärande skäl för att generellt minska antalet skjutvapen i samhället. Detta med utredarens fulla insikt om att kriminella inte söker licens på sina illegala vapen. Motivering var att man genom restriktiv tillståndsgivning kanske skulle kunna minska skjutvapenrelaterat våld i nära relationer och minska risken för vapenstöld, -underförstått att legala vapen ofta kommer i händerna på kriminella. Föreningen befarar att samma inställning förfarande är aktuell.

Det uppskattas att det finns ca 35 miljoner olagliga skjutvapen inom EU vilket då skulle innebära att de illegala vapnen utgör 56 procent av den totala mängden vapen inom Unionen.

Sådana mängder kan knappast bestå av stulna, legala vapen, utan måste ha sitt ursprung från arsenaler i tidigare konfliktzoner och illegal handel med vapen som sedan smugglats till Unionen dessa och sedan spridit sig via delstaternas öppna gränser.

Att Sverige trots en mycket restriktiv vapenlagstiftning jämfört med våra grannländer ändå har de största problemen med grov organiserad brottslighet och skjutvapenrelaterat våld med illegala vapen, indikerar någon slags systemfel och sedan länge ett missriktat fokus när det gäller åtgärder och metoder för att komma tillrätta med, inte bara dagens situation, utan också den negativ våldsutveckling i samhället som pågått i flera decennier.

Kunskaper om säkert handhavande och respekt för skjutvapen

Intresset för jakt -och målskjutning grundläggs ofta tidigt i livet. Man följer med föräldrar eller släktingar i skogen och på skjutbanor och som riktig ung tar man snabbt till sig hur vapen hanteras av de vuxna. -både vid praktisk användning och vid skottlossning och hur vapnen kontrolleras och hanteras efter skjutningen.

Den viktigaste lärdomen blir att skjutvapen inte är någon leksak som får hanteras hur som helst utan något som ska hanteras med största respekt.

Om man så småningom får börja skjuta själva under uppsikt uppstår som regel inget missriktat vapenintresse utan vapnen betraktas bara som den utrustning som behövs för att utöva sitt intresse.

Skytte och -jägerorganisationer är tillsammans med vuxna jägare och skyttar mycket viktiga när det gäller både hantering och inställningen till skjutvapen generellt både hos unga och vuxna.

Men ,ungdomar behöver vapen som är anpassade till deras fysiska utveckling.

Skytteföreningar har i vissa fall anpassade vapen som som kan lånas ut.

Men i en familj med tonåringar som är intresserade är det inte lika säkert att en vapengarderob på fyra vapen kan anpassas både till vuxna och tonåringars behov.

Ju tidigare ungdomar kan vara med och övningsskjuta, för jakt eller träna någon skyttegren under uppsikt, ju säkrare kan man vara att de är både kunniga och omdömesgilla när de är gamla nog för att ha egna vapen.

Uppsiktsutlåning också för jakt till unga människor som fyllt 15 år är ju inget hinder i lagstiftningen. Ur ren djurskydds synpunkt är det rimligt att det vapen som då ska användas är någorlunda tillpassat, har rätt kolvlängd som passar kikarmontaget och kanske har ljuddämpare som minskar rekyl och öskyddar hörseln.

Målskjutnings garderoben för långa vapen är så pass stor att det finns bättre möjlighet att avdela ett vapen tillpassat yngre skyttar. Men också i detta fall är det viktigt att en talangfull yngre skytt ska kunna använda en utrustning som är anpassad till vederbörandes fysiska utveckling.

Trots behovet av att det behöver rekryteras flera jägare för att förvalta de ökande viltstammarna, och generellt, med tanke på hur situationen ser ut i omvärlden, ha många vapenövade och skjutskickliga yngre medborgare i landet så har Föreningen svårt att se att de presenterad förslagen i utredningen skulle innebära några märkbara lättnader för landet legala vapeninnehavare.

19.7 Förvaring av ljuddämpare och lösa vapendelar

Spontant är behandlingen av ljuddämpare i regelverken märklig.

De jämföras (av naturliga skäl) inte med vapen i lagstiftningen men hanteras i föreskrifterna i samma kategori som ammunition, (vilken är absolut nödvändig för att kunna skjuta med vapnet) Magasin med stor kapacitet kan i fel sammanhang och i fel händer göra ett vapen mer eldkraftigt och föreningen har inga synpunkter om de är föremål för klara regler.

En ljuddämpare fyller ett antal praktiska funktioner som minskad rekyl, bullerdämpning på skjutbanor och skydd mot hörselskador. I jaktliga sammanhang kan de vara en fördel vid skydds jakt på skadegörande vilt i grödor nattetid, dels för att kanske kunna skjuta flera djur i en grupp och minska störningarna vid nattjakt nära bebyggelse.

En ljuddämpare får innehållas utan tillstånd till ett vapen den "passar till" men ska avyttras eller skrotas inom 3 (alternativt 6 månader) om vapnet avyttras.

Tidsfristen anses av utredaren rimlig för att införskaffa ett nytt vapen till dämparen, alternativt ansöka om tillståndsinnehav.

Vilket vapen, eller mera exakt vilken kaliber (kulldiameter) vapnet har är vad som avgör vilka vapen en ljuddämpare kan användas till. Det är alltså diametern på dämparens innerrör som har betydelse.

Det innebär att en dämparen är användbar för alla kalibrar som är lika med eller mindre än den tillåtna maximala kalibern för dämparen. Givetvis påverkas effekten av bullerdämpningen om kalibern på ett annat vapen är mycket liten i förhållande till den maximala kaliber dämparen är avsedd för.

Om en person innehar mer än ett kulvapen för jakt och ett av dem är försedd med ljuddämpare så är det kalibern (kulldiametern) på de andra vapnen som avgör om ljuddämparen direkt kan användas till dem utan annan åtgärd än att skära en gänga på pipans främre del som överensstämmer med ljuddämparens.

Är dämparen en s.k. teleskopdämpare som har en kort adapter som gängas på pipan så kan man byta den främre delen (som dämpar ljudet) om det vapen man behåller har en kaliber som är över den maxdiameter som den befintliga dämparen har.

Beroende på pipans ytterprofil så finns ett antal olika adaptergångar av olika storlekar. Men bortsett från de största kalibrarna som används till jakt är en metrisk gänga 14x1 den vanligaste.

Såvitt Föreningen känner till så krävs inget tillstånd att skära en kort gänga på en pipas främre del för att kunna flytta över en ljuddämpare från ett vapen till ett annat -underförutsättning att det vapen dämparen flyttas till är avsedd för en kuldiameter som är lika eller mindre än det vapen dämparen flyttas ifrån.

Moderna ljuddämpare är alltså mycket flexibla och vill man använda den på ett annat vapen eller av tekniska skäl vill ha en större eller mindre gänga i adaptern så kan den gängade bussningen som sitter i adaptern bytas ut.

En ljuddämpare ska inte sitta permanent på ett vapen. Den måste regelbundet avlägsnas från vapen och göras ren från krutrester och tillåtas att torka innan den används igen.

Föreningen anser att det skulle räcka med att förvärv av en ljuddämpare anmäls till tillståndsmyndigheten, om man nu anser att den är någon form av säkerhetsrisk, och inte anses behöva vara kopplat till ett *specifikt* vapen.

En ljuddämpare som i praktiken inte är särskilt ägnad till brott eller hot mot liv och hälsa borde inte behöva förvaras i ett vapenskåp. Att ljuddämpare avsedda för jaktvapen skulle behöva klassas som stöldbegärliga betraktar Föreningen som en överdrift då de rimligen skulle kunna smugglas in lika lätt som enhandsvapen och automatkarbiner.

Modulvapen

När det gäller s.k. modulvapen råder det också viss förvirring både vad avser vad som kallas lådor, stommar och trummor.

Som utredaren konstaterar består ett funktionsdugligt vapen av ett antal olika delar som var för sig är nödvändiga och vitala för att det ska gå att skjuta med vapnet.

Men plockar man isär vilket vapen som helst i alla sina enskilda beståndsdelar så blir det ett betydande antal delar, men fortfarande räcker de bara till ett komplett vapen.

Stjäls alla delar kan naturligtvis en någorlunda vapenkunnig person plocka ihop dem till fungerande vapen. Men skulle några smådelar, exempelvis ett cylindriskt stift som håller det kompletta avtryckarsystem på plats eller retur fjädern till avtryckarstången som sitter i avtryckarsystemet, så går det inte att skjuta med vapnet, men en kunnig person kan åtgärda detta så det måste ändå ses som ett komplett vapen -såvida piporna inte saknas för då är det tekniskt bara en stomme.

Oavsett vapentyp så måste de ha vissa grundläggande mekaniska funktioner för att det ska fungera för skjutning. Men de ingående separata delarna, för att få de grundläggande mekaniska funktionerna, kan fysiskt se helt olika ut beroende på typ av vapen och hur det är konstruerat. Så i praktiken går det inte, som utredaren befarar, att ett antal i sig icke tillståndspliktiga vapendelar skulle kunna plockas ihop till ett komplett vapen om de inte kommer från exakt samma typ och modell av vapen.

Att identifiera smådelar och veta vilken vapentyp och modell de kommer ifrån kräver mycket stor sakkunskap vilket gör det svårt att hitta eller förstå vilket vapen de passar till. -Om inte vapnet avsiktligt plockats isär och delarna förvaras hos olika personer för att sättas samman till ett fungerande vapen vid behov.

Vad som avser modulvapen eller brytvapen där det går att ha olika pipset, så är ju de jaktliga motiven att anpassa sitt vapen till olika jaktförhållanden när det gäller ammunitionen. Alla jägare bor inte på rimligt åkavstånd från hemmet och behovet av vapen för olika användningsområden kan då innebära att de behöver ha med sig flera kompletta vapen.

När det gäller brytvapen så kan ju det kompletta vapnet i grunden vara ett dubbelpipigt hagelvapen med extra pipor som kan vara hagelpipor med annan trångborrning än huvudvapnet, en "kombi-pipa" för kula och hagel eller dubbelstudsarpipor

Generellt, men inte alltid, måste växelpiporna till brytvapen passas in manuellt till ett specifikt vapens baskyl i samband med tillverkningen och kan då inte direkt användas ens till ett annat vapen av samma typ och modell.

Metoden att ha växelpipor som ger olika egenskaper till brytvapen är mycket gammal och existerar till vapen som tillverkades för över 100 år sedan och är oftast helt invändningsfria för användning även i dag med modern ammunition.

De flesta av de populäraste patronerna avsedda för röksvagt krutmsom används i dag för jakt och målskjutning har funnits tillgängliga ända från slutet av 1800 talet och början av 1900 talet. Världens fortfarande kanske mest använda pistolpatron är 9 mm Parabellum (9 x 19) som designades av Georg Luger och introducerades 1902.

En av Sveriges mest populära jaktpatroner 6,5x55 har modellår 1894 och användes då till kavalleriets och flottans Mauser karbiner med cylindermekanism.

En annan mycket populär jaktpatron världen över är .30-06 (felaktigt benämnd 7,62x63) som har modell år 1906. Det enda som i praktiken skiljer de gamla patronerna från dagens är att de då laddades med förhållandevis tunga ogivalkulor. Men C.I.P normerna för patronlägenas dimensioner och regler för maximalt gstryck och räffelstigning är fortfarande exakt de samma, då som nu.

Modulvapnens för och nackdelar

Nackdelen med att ha ett antal extra pipor grupperade runt en huvuddel är att ett banalt tändstiftsbrott, problem med utdragarfunktionen eller att man halkar och bryter av kolven på vapnet så har man faktiskt inget vapen att skjuta med innan det är reparerat.

Växelsatser till enhands vapen har ju samma grundtanke att med samma kolv och avtryckarsystem man är van vid, kunna byta kaliber på vapnet vid varierande tävlingsformer utan att ha med sig mer än ett komplett vapen.

Föreningens uppfattning är att växelsatser inkluderande en pipa avsedda för kaliberskifte på vapnet rimligen ska vara tillståndspliktiga och förvaras betryggande men att stommar, till kulvapen, kompletta baskyler till brytvapen och mantlar till enhandsvapen hos enskilda bör förvaras i säkerhetsskåp och hos handeln enligt de föreskrifter som meddelas av polismyndigheten som dock ska vara ändamålsenliga i avvägningen mellan faktisk nytta och de praktiska omständigheterna.

Föreningens huvudsakliga uppfattning är växelsatser och pipor oavsett vapentyp generellt inte ska belasta antalet vapen i en vapengarderob då de inte kan betraktas som vapen utan möjligtvis som ett tillhygge för trubbigt våld.

20.4 Ett skjutvapens farlighet

Ett skjutvapens potentiella farlighet ligger, som utredaren beskriver saken i eldkraften, alltså hur snabbt och och hur många patroner som kan avlossas utan omladdning samt projektilernas anslagsenergi.

Föreningens uppfattning är att ett vapen oavsett typ i sig inte är ett farligt föremål, utan det är den person som håller i det som utgör det faktiska hotet. Särskilt om vederbörande saknar all respekt för liv och hälsa och utan betänkanke riktar och avfyrar det mot någon människa, oavsett i vilken miljö det sker och vilka risker skottlossningen kan innebära för andra människor.

Ett jaktvapen behöver inte ha någon hög kapacitet när det gäller antalet patroner det kan laddas med då normal jaktetik förutsätter ett välriktat första skott. Men Halvautomatiska jaktvapen har ett visst berättigande i olika jaktliga sammanhang särskilt för personer som har fysiska problem att hantera manuellt repeterande vapen med cylindermekanism.

Ett vapens utseende och utformning av kolven, typ av pistolgrepp etc, har i praktiken helt underordnad betydelse för dess faktiska farlighet -eller praktisk lämpligheten för jaktändamål om parametrarna för magasinskapacitet ligger inom föreskrifterna.

Att ett halvautomatiskt jaktvapen mer eller mindre enkelt inte ska kunna byggas om till helautomatisk funktion är enligt Föreningen en självklarhet. Men den typen av åtgärd är även i nuvarande lagstiftning redan omhändertagen och straffbar om den sker utan tillstånd.

Sakfrågan är om det finns praktiska möjligheter att identifiera de vapentyper och fabrikat som enkelt ska kunna modifieras utan en betydande teknisk kompetens och sätta importförbud för den kategorin av vapen.

Alternativt, utan föregående meddelande, låta besiktiga vissa vapentyper men det förutsätter ju att det finns ett utfärdat tillstånd för vapnen så de kan lokaliseras till en specifik person.

Som särskilt farliga vapen anges i texten vapen som är konstruerade för ammunition med mycket hög anslagsenergi. Men den egenskapen har inte så mycket med vapnets konstruktion att göra.

Att exempelvis ändra ett vapens patronläge med bibehållande av pipans kaliber eller montera en ny pipa för en mer kraftfull patron är den enklaste metoden för en jägare då det inte innebär krångel anskaffning av ett helt nytt vapen.

Men ändringen har alltid varit tillståndspliktigt då uppgift om vapnets kaliber är viktig både användarsäkerhet och för identifiering av vapnet.

En jägares preferenser för vilken kaliber han behöver kan ju variera över tid och jaktliga omständigheter. Men meningen med ett jaktvapen är att det ska ha en kaliber och anslagsenergi som svarar mot de djuretiska regler som ställs i form av minsta kulvikt, kaliber och anslagsenergi i avsikt att garantera en snabbt dödande verkan i de olika viltarter som jagas. Sådana regler finns också i vissa länder när det gäller jakt på de största arterna. Ett klass 1 vapen i Sverige som är tillåtet för alla inhemska arter enligt Naturvårdsverket varierar från 6,5 x55 till .700 Nitro Express men det är inte enbart kulans diameter som avgör patronklassen och anslagsenergin.

20.5

Polismyndighetens ansvar för att vapeninnehav är förenligt med allmän ordning och säkerhet

Att polismyndigheten har ansvaret för säkerheten i samhället när det gäller den civila förekomsten och användning av skjutvapen är ostridigt, liksom att polismyndigheten är tillståndsmyndighet i vapenärenden och har en omfattande föreskriftsrätt på vapenområdet med syfte att upprätthålla allmän ordning och säkerhet.

Men det är naturligtvis olyckligt att Polismyndigheten och Naturvårdsverket inte kan enas om frågor som rör olika vapens lämplighet för jakt när det finns en tillståndsansökan i botten.

När det gäller brottsförebyggande åtgärder och allmän ordning och säkerhet avseende legala vapeninnehav visar gjorda undersökningar och de verkliga förhållandena att ordning och säkerheten i samhället är väl omhändertagen av Polismyndigheten.

Då det gäller det absolut största och allvarigaste hotet mot ordning, säkerhet och trygghet i samhället, alltså brukarna av illegala vapen kan Föreningen bara konstatera att Polismyndigheten uppenbart har misslyckats med sitt uppdrag.

I det rådande sammanhanget med grov organiserad brottslighet och nästan dagligen förekommande väpnat våld på gator och torg med illegala vapen sedan decennier tillbaka, finns ingen räckvidd för alla inskränkande och överdetaljerade föreskrifter, för legalt vapeninnehav, som ens kan dämpa utvecklingen.

Självfallet finns anledning att i lag begränsa vissa föremål som rent praktiskt inte är avsedda för jakt eller målskytte men i utredningen nämns lavetter och benstöd. Det senare utan tanke på att benstöd på jaktvapen är ett mycket användbart tillbehör för att uppnå en god precision vid rörlig jakt i terräng.

Föreningens uppfattning är att det finns ett antal halvautomatiska skjutvapen av modeller som förvisso är tillåtna för jakt i andra EU-länder men som av majoriteten av svenska jägare inte betraktas som traditionella jaktvapen.

Men något som Polismyndigheten bortser ifrån är det stora trycket på jägarkåren från andra myndigheter inklusive ECHA att använda alternativ ammunition, det vill säga patroner som har kulor av massiv koppar.

I kalibrar som .222- och .223 Remington finns inte många traditionella jaktvapen som har en räffelstigning som kan ge rimlig precision och skottverkan med kopparkulor som har en vikt lika med eller större än Naturvårdsverkets krav på klass 2 patroner.

Det har däremot vissa halvautomatiska skjutvapen av, låt oss säga, mer militärliknande utseende som Naturvårdsverket nu tillåter. Med det finns rimliga tekniska skäl ur jaktetisk synpunkt att använda vapentypen för de jägare som av ekologiska skäl vill använda koppar i stället för blykulor till småviltsjakten

En typisk omvändelse under galgen är att Naturvårdsverket i föreskrifterna NFS 2023:8 ändrade reglerna för klass 1 ammunition till att kopparkulor avsedda för kaliber 6,5 mm ska väga minst 7,7gram och ha en anslagsenergi på 100 meter som uppgår till 2000 Joule.

Konventionella blykulor måste väga minst 10 gram och också ha en anslagsenergi på 2000 Joule på samma avstånd. Kopparkulor som väger 10 gram blir för långa i kaliber 6,5x55 och ger inte i närheten av nödvändig precision och skottverkan.

Utän Naturvårdsverkets kovändning i sammanhanget skulle Polismyndigheten stå inför det gigantiska arbetet att återkalla tillståndet för runt 150 000 jaktvapen i kaliber 6,5x55 om ägarens vapengarderob är full och ett vapen med grövre kaliber måste anskaffas.

Alternativt behandla 150 000 ansökningar om ompipning till grövre kaliber eller förändring av patronläget till en 6,5 mm patron som genererar minst 2700 joule på 100 meter med 9 grams blykulor

Föreningen är övertygad om att det har förekommit kommunikation mellan Polismyndigheten och Naturvårdsverket. Men det finns också runt 40 000 jaktvapen i kaliber .222 och .223 Remington som står inför en nerklassning från 2 till 3 vid ett förbud mot blyammunition -om man inte byter de befintliga vapnens pipor till sådana som har en räffelstigning som är anpassad för kopparkulor av föreskriven minsta vikt.

Föreningen förutsätter att ompipning av legala skjutvapen till annan kaliber i sig inte negativt skulle påverka polisens arbete med att upprätthålla allmän ordning och säkerhet.

23

Införsel med stöd av det europeiska vapenpasset

Sammantaget anser Föreningen att tillfällig införsel med stöd av det europeiska vapenpasset generellt ska gälla även för jaktvapen.

Alla de farerekvisit som anförs mot en sådan ordning uppfattar vi inte som sakligt underbyggda argument utan huvudsakligen som antaganden.

Utredningen innehåller överväganden om att återkalla c:a 3500 redan givna tillstånd för vissa halvautomatiska kulvapen på grund av diskrepansen mellan Naturvårdsverkets och Polismyndighetens uppfattning om vapnens lämplighet för jaktändamål.

I det sammanhanget är föreningens generella uppfattning att lämplighet för jaktändamål i första hand styrs av vapens kaliber och prestanda när det gäller dödande verkan i viltet.

I sammanhanget diskuteras de ekonomiska problemen med att en återkallelse av vissa vapen utifrån ett redan givet tillstånd baserat på, så vitt Föreningen känner till, teoretiska risker för allmän ordning och säkerhet, men att en återkallelse skulle innebära att vapnen måste lösas in till minst 80 procent av sitt marknadsvärde.

Då motsvarande vapentyper är tillåtna för jakt i våra närliggande grannländer skulle naturligtvis införsel för jaktändamål med stöd av de europeiska vapenpasset ställa till vissa administrativa problem, innan frågan om eventuella återkallelser och förbud mot jakt med vapentypen i Sverige eventuellt blir beslutat.

Tills dess är naturligtvis ett förbud mot införsel av jaktvapen till Sverige, utan särskild prövning, det absolut enklaste sättet för myndigheten att komma förbi det problemet även om det innebär en onödig arbetsbelastning för myndigheten och runt en månads väntetid för den sökande på besked i ärendet oavsett typ av jaktvapen.

Det finns anledning att göra skillnad på införsel till ett jakt arrangemang som i normalfallet sträcker sig över ett fåtal dagar och införseltillstånd som gäller för en längre tidsperiod. Något som rimligen kunde vara ett skäl för ansökan om införseltillstånd.

Att kräva uppvisande av en formell inbjudan till enskilda eller grupper där det framgår var jakten ska bedrivas och när, samt uppgifter om vem som är ansvarig för arrangemanget ligger i sakens natur.

Det finns krav på att alla, inklusive utländska medborgare, måste lösa svenskt jaktkort för att få jaga och det normala är att en jaktvärd kontrollerar både jaktkort, vapenlicenser, och att magasin till halvautomatiska vapen inte har större kapacitet än vad som är tillåtet för jakt i Sverige -samt att medhavd ammunition är tillåten för de aktuella viltarterna.

Polismyndigheten har synpunkter på att de har svårt att få information från tullen vid införsel av skjutvapen och att de inte är uppkopplade mot deras system.

Även om polismyndigheten skulle få den informationen om att ett vapen förts in i landet är ju uppgiften om och när det blivit utfört från landet som kanske den viktigaste informationen för polismyndigheten för att säkerställa att det inte kommit på avvägar.

Der är inte Föreningens sak att föreslå hur kommunikation mellan polis och tullmyndighet ska fungera men med tanke på att det nu finns ett tvingande elektroniskt system för handlarnas vapenböcker för inköp och försäljning borde det rimligtvis gå att skapa system som skulle fungera för att i alla händelser ha kontroll på legala vapen som för en kort tidsperiod förs in och ur landet med stöd av det europeiska vapenpasset.

Föreningen förstår vid genomläsning av SOU 2024 varför harmonisering mellan EU:s vapendirektiv och den svenska vapenlagen dragit på tiden till den grad att Sverige dragits inför EU domstolen.

Att skjutvapen ska vara föremål för samhällets kontroll står utan apell. Men de utmålade farerekvisten avseende enkelskotts hagelvapen som släpps ut på marknaden före den 13 september 2018 och inte innefattats i någon kategori ser föreningen som överdrivna.

En lekman kan i regel inte bedöma om ett välskött dubbelpipigt hagelvapen sbs är tillverkat i början av 1900-talet eller den 12 september 2018 så uttrycket "äldre hagelvapen" saknar betydelse då det egentligen handlar om när enkelskotts hagelvapen oavsett typ och tillverkningsår klassificerades i kategori C.

Införsel till Sverige av enbart ett eller ett par konventionella hagelvapen för småviltsjakt är knappast särskilt vanligt. Det kan möjligtvis vara för större drevjakter på utsatta fasaner eller änder eller fjälljakt på ripor och jakt på skogsfågel med ställande hundar. Då talar vi om oftast mycket dyra och exklusiva jakter som anordnas av seriösa arrangörer. Men det förekommer naturligtvis att jaktturister i samband med råbocksjakten i augusti har intresse av att jaga ringduvor och vill ta med sig ett hagelvapen.

Hänvisningen till att Prop. 1995/96:52 s.43, som är 30 år gammal, skulle innebära att alla personer vars lämplighet enligt svensk syn inte kontrollerats före förvärv av ett hagelvapen ska betraktas som latent hot om de förvärvats före 13 september 2013.

Citat: Regeringen framhöll att möjligheten att hindra en person som på grund av tidigare brottslighet eller annan orsak inte bör anförtros skjutvapen att lagligen införskaffa och inneha sådana vapen har en viktig brottsförebyggande funktion.

Vidare, att införa den förenklade ordningen enligt vapendirektivet skulle enligt regeringen i vissa fall kunna få konsekvenser som inte är förenliga med de strävanden som ligger till grund för den stränga svenska vapenlagstiftningen. Ett sådant system ansågs också kunna minska förståelsen de förhållandevis höga krav som ställs på den som söker tillstånd till innehav av skjutvapen i Sverige.

Motiveringen till ovanstående är "att det finns vissa medlemstater" där kontrollen vid förvärv av skjutvapen, exempelvis hagelvapen, är i det närmaste obefintlig".

Vår reflektion, mot bakgrund av en sedan flera decennier snabbt stigande våldspirals med illegala vapen är att det brottsförebyggande arbetet i Sverige saknar, och har saknat, effekt och det påverkar definitivt förståelsen för den svenska vapenlagstiftningen negativt inom EU.

Även på gräsrotsnivå bland svenska jägare är det förbryllande att de utan problem kan åka till de flesta av EU:s medlemstater och jaga med stöd av sitt vapenpass.

-Men inte det omvända.

Det är inte ovanligt att jägare "byter" jakt med varandra. För ett antal år sedan var det vanligt att svenskar åkte till kontinenten för att jaga vildsvin och att man då bjöd in sina värdar att jaga älg i Sverige.

Självklart undrar europeiska jägare vad vi sysslar med i det här landet på grund av uppenbara misstron svenska myndigheter visar mot utländska jägare.

Våra nordiska grannländer har alla infört det förenklade införselörfarandet för utomnordiska jägare och har vad som meddelats i utredningen inte haft några problem med ökad illegal användning av vapen som är införda med stöd av europeiskt vapenpass.

Varför skulle samma förhållande inte gälla Sverige? Motiveringen är att de svenska förhållandena kan emellertid inte fullt ut jämföras med de i Danmark, Finland och Norge.

Citat: *Den viktigaste skillnaden är att det i Sverige förekommer skjutvapenvåld på ett sätt som saknar motstycke i våra nordiska grannländer och att säkerhetspolisen i augusti 2023 beslutat att höja terror hotnivån från förhöjt hot till högt hot.*

Slutsatsen Polismyndigheten drar är att varje ökning av illegala vapen i landet är oacceptabelt i den nuvarande situation av ökande skjutvapenvåld som Sverige befinner sig i, och att ett enda skjutvapen som kommer på avvägar på grund av en förenkling av tillfällig införsel av jaktvapen till Sverige kan leda till stora skador och till att människor dödas.

Frågan Föreningen måste ställa sig i egenskap av medborgare är varför just Sverige har hamnat i den här situationen trots ett av världens mest restriktiva regelverk för enskilt och lagligt vapeninnehav när våra grannländer inte har drabbats på samma sätt?

SAMMANFATTNING

- Polismyndighetens och Naturvårdsverkets olika roller vid beslut som gäller ett vapens lämplighet för jaktändamål måste klargöras i detalj och föras in i lagtext.
- Det finns behov av att klargöra vilka vapentyper som uttryckligen inte ska användas som jaktvapen och harmonisera detta med EU:s vapendirektiv.
- Storleken på jaktvapengarderoben liksom garderoben för målskjutningsvapen ska anpassas efter sökandens verifierade och faktiska behov av kompletta vapen och inte genom någon maximering av det totala antalet kompletta skjutvapen.
- Behovsprövningen av jakt och målskjutningsvapen måste hanteras förutsättningslöst av kompetenta handläggare med stor insikt i sakfrågorna och inte styras av presumtiva farerekvisiten med illegala vapen i samhället.
- Nuvarande förbud mot blyhagel i våtmarker kräver att ett eller flera hagelvapen anpassade för stålhagel utan hinder kan anskaffas utan att reducera tidigare innehav.
- Tvingande myndighetsbeslut som kräver användning av ammunition som befintliga vapen för jaktändamål inte ursprungligen är avsedda för ska inte innebära att gällande tillstånd ska återkallas vid anskaffning av vapen tekniskt lämplig för alternativ ammunition. Detta ska föras in i lag.

- I tillståndsbevis och andra handlingar som berör ett specifikt vapen ska de av C.I.P homologiserade kaliber beteckningarna som står stämplade på vapnen och som anges på patronaskarna användas.
Konstruerade metriska kaliberbeteckningar för homologiserad ammunition är en betydande säkerhetsrisk för användaren. Vidare orsaka till problem vid in och utförelse av ett vapen och ska därför avvecklas. Metriska kaliberbeteckningar som inte finns i C.I.P är fullständigt onödiga och vilseledande då det i Naturvårdsverkets lista över jaktpatroner finns metriska beteckningar som är identiska med en helt annan patron.
- Ett tillståndsbevis för skjutvapen ska vara utskrivbart av innehavaren eller skickas i pappersform eller inplastat som körkort eller Id-handlingar då det inte finns några garantier för att det finns telefon eller internetförbindelser på alla platser där det kan uppstå krav på att kunna styrka lagligt innehav av ett vapen.
- Alla vapen med tillstånd för jaktändamål ska kunna föras ut och in i landet under en begränsad tid med stöd av Europeiskt vapenpass. Även hagelvapen klass C som är anskaffade före 13 september 2018.
- Förvaringsreglerna ska ses över och ett mer omfattande vapeninnehav ska kunna delas upp på flera SS 3492 vapenskåp och hemmavarande barn eller anhörig som är folkbokförd på adressen ska kunna ha egna skåp oavsett om den sammanlagda mängden vapen skulle kräva ett Grade 3 skåp.
- Tidsbegränsade tillstånd med så kallade 5-årslicenser ska avskaffas efter att den första perioden gått ut och ersättas med ett tillsvidare tillstånd om innehavaren visat den efterfrågade aktiviteten under den första perioden.

För Svenskt Forum

Torbjörn Lindskog
Ordförande

Christer Holmgren
Adjungerad sekreterare

